

ИВАН ДАВИДКОВ
ПЛАНИНСКИЯТ ДОМ

chitanka.info

Когато за пръв път прекрачих прага на този планински дом, под чийто балкон течеше скрита сред ясени и лешници река, усетих аромат на окосени ливади, облъхна ме непознато спокойствие и аз си казах: „Тук ще мога да работя дълги часове, необезпокояван от нищо“. Наредих книгите на масата, сложих бели листа и седнах. Мислех си, че под перото веднага ще се появят първите думи, както се случваше у дома, а усещах, че не мога да се съсредоточа. Непознат шум, приличен на позвънване на дъждовни капки по покрива, ме караше да поглеждам навън, за да се убедя дали наистина не е започнало да вали. Разбрах, че се лъжа, открих в този шум подскачането на бързеите, но това не ме успокояваше и аз оставах да седя съвсем безпомощен до белия лист. И разбирах, че тук ми липсва обстановката, с която съм привикнал у дома. Липсва ми прозореца, през който гледам посивелия отсрещен блок (там едно момче се прицелва с фунийки към врабчето на брезата), друго е скърцането на вратите, няма ги картините по стените, чиито рамки отдавна не са бърсани и по тях сивее прах, няма ги украинските глинени кончета по етажерките, с които внукът ми обича да свири, когато дойде на гости. Всичко това е станало частица от мен. Аз не го забелязвам, но то ме обгръща и създава оная атмосфера, в която мислите и образите се покоряват на перото.

Не допусках, че това е толкова важно в моята работа, но сега, разсейван от напористия шум на реката, разбирах, че дните ми ще минат безплодно в планината и ще се върна у дома без нито една написана страница, както съм виждал рибар, дошъл тук за пъстърва, да върви към железопътната спирка с празно кошче. Аз нямах спомени от този дом, не бях грял дланите си над пламъците на камината му, не бях чувал как писукат лястовичетата, излюпени в гнездото под стряхата, не бях чувал как нощем ябълките падат на двора и не бях ги събирал сутрин из заскрежената трева.

И тъй като опитът ме е научил, че думите, когато се съпротивляват, не бива да се дърпат насила към белия лист, както жените от покрайнините на Берковица дърпат своите опърничави кози, когато ги водят на паша или на водопой, аз оставях перото и излизах да се разходя. Този планински кът, в който бях попаднал, трябваше да бъде опознат от мен, да ми стане близък, да се слея с него и тогава, надявах се, всичко щеше да дойде на своето място. Аз гледах гушчерчетата, които се катереха по ослепителнобялата стена на къщата, изящци като

брошки, слушах звънчетата на козе стадо, което бръстеше леторастите по отсрещния склон, а когато на обяд взривяваха мрамора в каменоломната, проследявах препускането на ехото по склоновете на планината. Това бяха лавини от звуци, които се сриваха от върховете и меко потъваха в сенките на долищата. Връщах се в къщата и усещах, че шумът на бързеите вече не ме разсейва, дори ми се струваше, че ако той ми липсва, ще бъда много самотен. В стаята беше влязла пеперуда и кръжеше под тавана, а на мен ми се струваше, че се е появила първата дума, която толкова дълго чаках.

След време в тоя планински дом написах много страници от моите книги.

8 януари 1990

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.